

IRODALOM FEKETTANTFEHÉREN

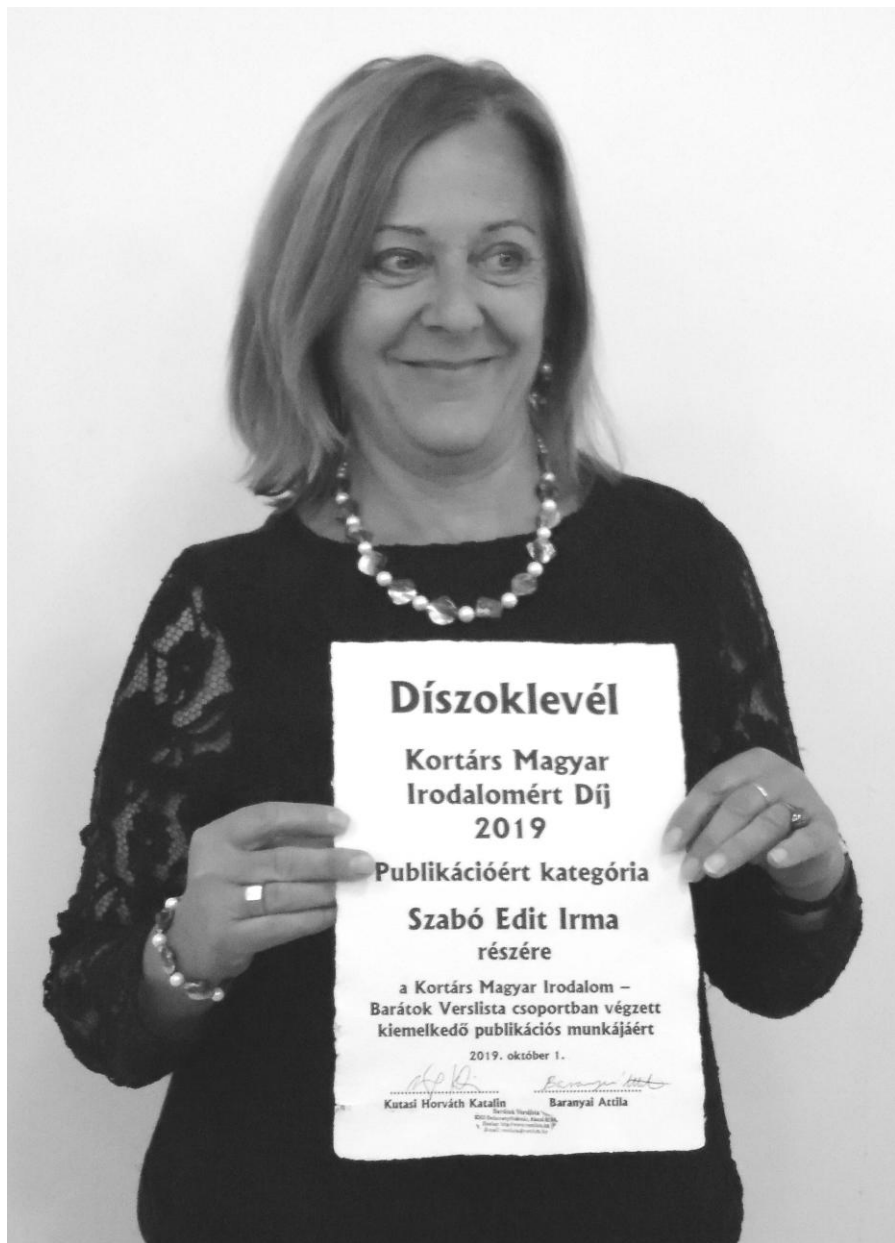
Irodalmi és kulturális folyóirat

Szabó Edit Irma irodalmi műsora közben

SZABÓ EDIT IRMA ÍRÁSAI

A Vizuális Pedagógiai Műhely kiadványa – 2020/03. szám

Szabó Edit Irma a Kortárs Magyar Irodalomért Díjjal

SZABÓ EDIT IRMA BEMUTATKOZÁSA

Boltizárné Szabó Edit vagyok, írói néven Szabó Edit Irma.

Gyulán születtem, Sarkadon élek a családommal. 40 évig dolgoztam óvoda-pedagógusként, illetve óvodavezetőként. 2018-ban mentem nyugdíjba.

12 éves koromban írtam az első természetéről szóló versemet. 2004 óta jelennek meg verseim nyomtatásban. Eddig 30 antológiában, valamint a Képzeld el... c. folyóiratokban olvashatóak. Az internetes portálokon történő publikálás további kiteljesedést biztosított.

Mindennapi életünket áthatják a kavargó gondolatok, szövevényes érzések, s hogy ezeket miként éljük meg, s hogyan toleráljuk, azt személyiségtypusunk határozza meg. Lényeg a tiszta belső fénnel történő őszinte odafordulás, az igazság közvetítése. Számomra az írás az örömtöbblet különös formája. Az a kifejezési mód, amellyel megtalálom a belső erőmet, és igyekszem kisugározni a külvilág felé. Egy menekülési útvonal, mely alkalmas a belső békém, harmóniám megteremtésére. Néha csak játszom a szavakkal, az összecsendő rímekkel, a vers zeneiségével. Leginkább a kötött versformákat szeretem. Az érzelmek, a természet, a zene inspirál, a spirituális energiák segítenek a lelki ráhangolódásban. Igyekszem szellemi úton járni. A belső elmélyülés, a meditációk kivételnek a külső környezetemre, és nyomot hagynak írásaiban is. Ritkán írok, de olyankor a mélyen rejlő gondolatokat próbálom felszínre hozni.

2009 óta vagyok tagja az Irodalmi Rádióknak, 2008 óta a Barátok Verslistájának, és 2007 óta a Héttoronynak. Gyermekverseim olvashatóak a Meseles oldalon. Számos országos pályázaton szerepeltem szép sikerekkel. Legjobb eredményeim: A Védett állatok / Panda pályázatán 1. helyezést értem el 2013-ban; 2015-ben a Buddha FM Rádió őszi haikupályázatán 1. helyezett lettem; 2016-ban az Irodalmi Rádió Az Év Gyermekverse pályázatán 1. helyezést értem el.

Különös örömmel, büszkeséggel tölt el a Barátok Verslista Kortárs Magyar Irodalomért Díja, és a hűségért járó emlékplakettje 2019-ben.

2013-ban Lélek-ének címmel jelent meg a netkötetem az Irodalmi Rádió szerkesztésében.

Az Olvasó beleérző képességén múlik, hogy mennyire tud azonosulni az élménnyel, s mennyire tudja soraimba beledálmódni, belevetíteni saját életérzését. Szeretném, ha válogatott verseim olvasása közben részesülnének lelkem rezdüléseiből, lélekérintő üzeneteimből.

Szabó Edit Irma

SZABÓ EDIT IRMA ÍRÁSAI

ÉRZELMEKRE, LÉLEKRE HANGOLVA

Várákzó íráspont

Várákzó írásponton vagyok.
Pihennek
a lelkembe íródott szavak,
hogy aztán
a képzeletem szárnyán
repüljenek a kék
gondolatmadarak.

Ledér idő

Porcelán-sápadt arcom fürkészed,
szemed parazsa izzik.
emlékképet kutat agyad,
tekinteted szépít.
Steril fal választ el,
az ablak fehér négyzet,
csak ujjainkat érintjük
az ablaküveghez.
Fréziacsokrod sárga színe éltet
a korlátozó bezártság-szigeten,
virágterápiád gyógyít, de
a ledér időt hasztalan keresem.
Dús hullámú hajadon
bukfencet vet a fény,
déli gyümölcsízű csókban
fonlak magam köré.

Szalmakalap alatt álmodom

Ülök a medence szélén.
Illatkavalkád kúszik felém,
lábra kap kósza gondolatom,
a víz ezüsttükrot tart elém.

Hűsítő permettel játszik a szél.
Temperamentumos dallam kísér,
tüzes latin zene szól valahol,
szamba ritmusára kész a koktél.

Szalmakalap alatt álmodom.
Házfalon a megnyúlt árnyékom,
fröccsenő vízcseppek ringanak
elmosódó kontúrjaimon.

Örökbe zárt ékszer

Kevésszer lehettem érzelmi jóllakott,
átéltem szeretethiány-állapotot.
Csak rád programoztak genetikus kódok,
zsigerek diktáltak hipnotikus álmot.

Rám kapcsoltak immár lassú fokozatot
emlékfeltámasztó tapadókorongok.
Múltba merülésem többször megörökölt,
egy testben két lélek, bennem ötvöződött.

Állig-nagykabátod begombolt érintés,
kihűlő keresztűz, zsebben maradt érzés.
Közöny-pillantásom akadálytúlélés,
gyújtólángtekintet, pillanatfeltöltés.

Farsangi maskarád fagyvirágos álarc,
jégbordás ösvényen félbe maradt válasz.
Beburkolt reggelek keresztezik utad,
dermedt csendszilánkok dérszívet rajzolnak.

Tűzeső éveink hamuba szürkültek,
feltörő gejírek hasadékba tűntek.
Szeretet ívében fülbemászó dallam -
szállnak a szelekkel moll hangjaink lágyan.

Karod ölelése vétkező körvonal,
tátongó mélységbe égi jellel zuhan.
Csípőmben bolyongó, lassuló körforgás,
minden ujjad hegyén megbújt kottavarázs.

Kíméletlen valóm kétértelmű kényszer,
létközüállapotom örökbe zárt ékszer.
Hajnali fény egén vágyteli szenvedély
egymásban derengő menedéket remél.

Kozmikus vonzás

Ketten, mint egybetartozás-szobor,
rajtunk ölelkező idő honol.
Önmagunkból kilépve
menekülni csak egymásba lehet,
mert követnünk kell vakon,
mi számunkra elrendeltetett.
Letöltendő karmánk ránc szabott,
a múltból varázsol holnapot.
A láthatatlan sorserő összetart,
megérint egy emelkedett úton,
égi fények eredő tegnapja
tűzben fogant kozmikus vonzalom.

Gyógyvarázs

Hát megjöttél,
elveszettnek hitt
lélekhangokon!
Mezei virágok
csokra asztalomon.
Itt vagyok, hogy törlesszem
szeretet-tartozásomat.
Akár a háttérmuzsika,
szól zengő szavad.
Mondd el, ráérsz, s én ráérek,
gyógyvarázssal megszentellek.
Legyen a miénk
a mindenről elfeledkezés,
a téren és időn kívüli létezés!

Születésnapodra

Megnézem a naplementét,
ég ünnepe bíbor folt,
kutatlak a csillagokban,
bámul rám a növe hold.

Ajándékba magam adom,
áttetsző csomagolás:
kibonthatod a szalagom,
testem muszlinálvarázs.

Gyertyafényben melengetek,
karom lágyan ölelő,
illatommal körbefonlak,
be van hűtve a pezsgő.

Halk zenével kényeztetlek,
mennyei melódia,
szenvetélyel felgyújtalak,
mint ostromló, vad Múza.

Ébredés-fantázia

Ha arra gondolok,
milyen lehet melletted ébredni,
ha lágyan cirógat az első napsugár,
ha álmosan feléd fordulok,
s kócosan párnádba fúrom a fejem,
néha elábrándozom.
Kibomlott hajam szétterül a válladon,
csiklandozva ébreszt,
de nem, hisz csak álmodom.
Tekinteted játéka új reményt ébreszt,
felhúzott szemöldökkel jelzel, ha rád nézek.
Miközben nyakamra forró csókot lehelsz,
ítéletet mond ránk a fehér mennyezet.
Szép lenne karjaidban pihenni,
ha eltévedt fény játszik az arcodon,
téged a négy égtájnak foglak megköszönni,
de nem, hisz csak álmodom.

Átívelek fényes lélek-szinteken

Versenyt fut velem a párhuzam-idő,
vagy én követem, mint jelent a jövő?
Visszanézek, mögöttem kanyargó múlt,
előttem ismeretlen kötél-táncút.

Készültem, és ünnepelni akartam:
mulandóságot sirat a naptáram.
Januári döbrent csendben a hitem
s fényezetlen életmesém keresem.

Szentélyemben ha befelé kémlelek,
behunytt szemmel megláthatom lelkemet.
Ellenállhatatlan húrok pendülnek
egymásnak feszülő ölelés felett.

Felrémlenek bennem korszak-rejtjelek,
hétköznaposok, s színes hátterek.
Völgy-mélység húz, szikla-magasság emel,
vágyódó távval dacol a közel.

Kandallóban zsarátnok-parázs pirul,
tükrömön túl a sorsom is átfordul.
Akár jóra, akár rosszabb irányba,
sorstervemet az angyalom vigyázza.

Nem törhet meg ármány erőik hatalma,
sem a hamis képmutatás csapdája.
Tudom, helyes úton járok, ismerem
küldetésem, hivatásom, életem.

Itt vagyok, és édesanyám is velem
ünnepel, hogy életet adott nekem:
Püspöklila ciklámen a cserépben,
emlékeztet, ötven éve születtem.

Üzennek a szívárványba írt szavak,
csaponganak fantázia-madarak.
Családom, és mindazok, kik szeretnek,
osztozhatnak bajban és örömeimben.

Szárba szökken sok elhintett gondolat,
megremeg és érlel a most-pillanat.
Átívelek fényes lélek-szinteken,
képzeletem határtalan, időtlen.

Ünnep-létem védelmezőn átkarol,
emelkedett percem büszkén vállalom.
Tortámon a gyertyalángot elfújom,
ötven évem bölcsességét adhatom.

Az orsómról lepergett fél évszázad,
mennyit tartogat még a sorsgombolyag?
Érzéseim által megélt jelenem
s virágcsokrom farkasszemet néz velem...

Fekete korty

Ugyanolyan reggel, mint a többi.
Ébredünk.
Én, s a kávé csábító erői.
Amolyan világi hívság ez,
gőzölgő vágy, aromás illat.
Szenvedélyfüggő fekete korty.
A kávéfőzőm ősrégi Kalifa.
Nem kell nekem divatos kávégép,
úgyis elromlik, ha jön a vendég.
Legyen csak régi, múltidéző,
főzete pedig forró, erős.
Csészébe töltött zamatos ízvilág,
hőálló élvezet, írásra inspirál.
Az összes cseppje vérré válik bennem,
kezdődhet a nap, kontúros a reggel.

Üzenet-árnyalatok

Ha a hajszás ünnepekbe
visszalopjuk a varázst,
mint pattogó tűz hangján
a fahasábparázst,
akkor bennünk él a
lélekápoló harmónia
romlatlan léptű gondolata.
Ha otthonunkat megtölti
a szerető rezgés,
ha átjárja a fenséges
jövendő-megérzés,
akkor legyen a régi szép
élményátélés
felülmúlhatatlan ismétlés!

Születésnapodra hangolva

Hemzsegnek bennem a szép szavak...
Leírom, itt az alkalom,
hogy lelki társam talán te vagy,
ezt üzente az angyalom.

Bár ünneped színén hold ragyog,
fonákján mégis én vagyok,
felkelő napod még tündököl,
fél évszázadnyi fényözön.

És ha a bűvölet hangja torz,
élni kell, mit a sors adott,
miértjét keresni úgyis kár,
mi halljuk sok-sok éve már.

Táncba hívsz, és hangszered lettem,
pengeted muzsika-lelkem,
színeket dajkál a szivárvány,
áldás húrja itt rezonál.

Unicum kesernyés íze fűt,
egyszerre éget, mint a tűz,
kívánok szép születésnapot,
örömré hangolt holnapot!

Léleksimító

A hús éjszaka kékesszürke függönyt
feszít az ég ablakára.
Jöttment gondolatok zihálva kergetőznek,
elmémbe keresnek üres helyet,
hogy a zavartalanság burkát szétfeszítve
okozzanak viseltes percekét.
Ha a keserűség belül mélyen jajgat,
s az érzések összegubancolódnak bennem,
jön az égi hang, a csendesítő mantrám,
mely varázsingerként kisimítja lelkem.
A magasztos fény borostyánszín
képzetet szül, rezgéseket ébreszt.

Álomba ringató

Szerencse-eső koppan a fákon.
Kedvesed ágya nélküled reccsen,
Látomás-vágyad pólya-melegben.
Esőcsepp-csengő altatót dúdol.

Álmod vezessen gyöngyléptű mélybe!
Törékeny tested vigasz-kötélék,
Résnyire szűkülő kék ölelés.
Remény-szalagot köss kedvesedre!

Balzsam-méz álom szemedben alvad.
Tárul előtted míves jövőkép,
Meztelen éjben csalóka érték.
Csupasz csillagok számmágiája.

Ringat éjjeli pávaszem-palást.
Álmodban csálnak délibáb-lények,
Rajzolnak köréd fény-évgyűrűket,
Talizmán-ékkő misztikus varázst.

Kreatív sejtés létet tapasztal.
Ébred az égnek nyíló bíbora,
Nyitnikék-dallam, szellő-ciróka.
Hencegő fényben trilláz a hajnal.

Körforgás

Életünk egykor tán színes akvarell...
Bár könnyen, nyomtalanul nem múlik el,
színei kissé megfakultak mára.

A hétköznapok lecsapódnak, mint a pára,
folytonos a szürke lomha körforgása,
ünnepnapunk kevés, ritka pillanat.

Feleszmélsz, és a szép máris elszaladt.
Most varázshatalmam van képzeletben,
fényben úszik, mosolyog minden sejtem.

Karom rád fúzi szoros ölelésem,
nyakláncomon te vagy a kéklő gyöngyszem,
kötőerőnk az átélt tapasztalat.

Láthatatlan bölcsként nyújtsd a karodat!
Életünk, álmunk örök titkot kíván,
lelkünk pótolhatatlan erejű szál.

Léleknyitány

Hegyháton aranylik kelő napod.

Rózsaszirmokkal hintett
belső világod kitárod, álmod
átlátszó függönyként libben.
Örömittasan ébredsz.
Liliomtisztán
szól a lélekének,
akár ünnepi istenpillanat.
Lepkeárnyak táncolnak a falon,
gyöngyházrajzok orgiája az asztalon.
Képzleted vadlilában
vibrál, életre kelnek
ecsetvonásba álmodott színek.
Léleknyitányod álruhába bújt,
leplezetlen ösztönöd örök válaszút.
A változás mindig ellenkező előjel:
ha egykor szerettél égő szenvedéllyel,
ma megszűröd saját vágyvilágod.
Szénfeketébe mártott portrék
sorakoznak pókhálós zugban.
Ikerlángod kihunyt,
egymás számára

már nem születtek újra.
Katedrálüvegen
tört fények játéka
szűrődik át,
tisztaság öleli
lelked katarzsisát.

A napnyugta völgykatlanba csukott.

Denevérszárnyon csüng a sötét

Denevérszárnyon csüng a sötét,
Halk muzsikával szenderülj el,
Lázballedákat ír égi jel,
Mezítláb járó kíméletlen éj...

Imbolygó röpte elvarázsol,
Didergő csendben földet érint,
Vacogó vihar-könny sötétlik,
Fagyvágó kerget jégszemű álom.

Ébredő rezgés hajnalt oldoz,
Rád virrad tisztító szertartás,
Beburkol egyensúlyáramlás,
Tápláló fényerő körbe foltoz.

Időkapu negyven íve

Már negyven évgyűrű
körbeölel téged,
koncentrikus körön
aurarezgések.

Fényes-színes évek
mindig szaporodnak,
bölcс felnőtt-kérgeid
egyre vastagabbak.

Tűzgerjesztő álmod
kergeted-keresed,
villódzó szikráit
lassan elengeded.

Ködképek mítosza
rád borul, rád hajol,
csillagok násztánca
éneddal párosul.

Szellemléptű égben
segítő angyalok,
vigyázzák léptedet,
lengedez sóhajuk.

Szárnyára kapott a
botladozó idő,
bolyongó fény-lényed
suhanó keringő.

Időcsapda árnya
rab-némán boltosul,
árnyék-ráncot rajzol,
tán láthatatlanul.

Melletted bántóan
fagyszívek dobognak,
megolvasztod őket,
hiszed, hogy méltóak.

Időkapu negyven
íve föléd tárul,
szeretet-ajtaja
hittel nyílik-zárul.

Negyven gyertya lángja
álommá szelídül,
léted varázshangon
szárnyaló zenemű.

Mesterünk

Lótuszülésben ülsz és meditálsz.
Fejed fölött aranyló glória.
A jóság kötőereje ölel,
zengő mantrád gyógyít távol és közel.
Hirdeted a szeretet teremtő erejét. Vallod, hogy
mindenkiben mélyen rejtőzik az isteni önvaló,
csak befelé, belsőkbe kell figyelni,
mert a lélek a szív központjában található.
Általad ráléptünk egy csodálatos útra,
útmutatónk a Bhagavad Gíta.
Köszönjük, Mesterünk, a beavatást,
a tanítványi láncolatban kapott tudást,
a védikus tanokat és az áldást.
Nemcsak testformálást, hanem
szellemi fejlődést is adott a jóga.
A spirituális energia személyiségünket átformálta.
Napüdvözet és meditációban megjelenő fények,
színek, képek, lecsendesítették az elménket.
Az univerzum fényoszlopa belénk költözött,
s már nem félünk, ha át kell lépnünk a küszöböt.

Édesapám emlékére

Szól a harang...
Zúgása most nem sikolt,
csak kondul, hív
csüggedt érchangon.
Hűvös márványoszlop mögött
némán emlékezem.
Egy éve mentél el...
Szárnyakat kértél, hogy
erőtlen testeddel a fénybe repülhess...
Lélekmélyítő csend dübörög idebent,
s hiányod még most is átnéz
vén szemüvegeden.
Zsoltárodban kis kép:
angyalka, mely őriz.
A temetőben talpig beburkolt fájdalom.
Krizantémok pihennek,
s lelkemben méltó-feketében
kering könnyáztatta bánatom.
A gyászév letelt.
Én örökbe véslek,
ahogy védőn az ég
ráhajol a földre.
Velünk maradsz,
s megáldva pihensz
a szürke hant alatt.

Kései szikrák

Végtelen tájakon
arcodat álmodom,
s röppen az érzés.

Szélesebes szárnyamon
éveid számolom,
téved a hűség.

Ablakod négyszöge
ingalom ünnepe,
démoni fény-árny.

Pillanat-bűvölet
dallama esztelen,
képzeletfoszlány.

Súlytalan ágyamon
parttalan vágy oson,
kései szikrák.

Börtönöm titkai,
hűvöse mennyei
réveteg szférám.

Arctalan szánalom
béleli páholyom,
árad a tömjén.

Rejtjeles fergeteg
üldözi léptemet,
kúszik az ösvény.

Árnyalat-képeden
féktelen lét ölel,
kényszeres hosszú.

Sorstalan rejteked
űzi a rémület,
hamvad a búcsú.

Kandallótűz-meditáció

Ezerszínű arcával
fut felém a tegnap,
a boldogságszépítő
évek megvillannak.

A rohanó mindennap
feszítő világa
a közönyös üresség
ráncát rám ne rakja!

Kandallótűz-imáim
különös alkalmak,
vágy lángjai égetnek
perzselő nyomokat.

Szivárványszínű reményt
a holnap tartogat,
a jelen megváltását
pillanatok alatt.

Télidőben érints meg,
szegődj mellém bátran,
ne legyen az ébredés
keserédes hajnal!

December csendje

Hófüggöny pelyhe lassanként ellep.
Túlcsordult idő ráncol homlokot,
fanyar aroma tölti meg lelkem,
örömöm gubbaszt, kissé megkopott.

Angyalom arcát arcodban látom.
Láthatatlanul állsz sorsom mögött,
teremtővé vált a gondolatom,
a gondviselés mellém szegődött.

Zsigereimben december csendje.
Fenyő illata, gyertyamágia,
várakozásom fohással telve,
kincsekkel hintett kék lélekszikra.

Megszokottá váló ünnepek

Megszokottá váló ünnepek:
Végeláthatatlan múlt remeg.
Rég-redőkben nyugvó pillanat:
Töprengésbe lépő gondolat.
Vágyvarázzsal megtűzdelt szavak
Érzék-tompán földre hullanak.

Ez a világ...

Az élet mámoros tánca elszaladt,
vele futott sok vagány fordulat.
A zsenit meg nem érti a tudatlan,
pörgő forgatag.
Jó embert alig-alig látok
magam körül, sok az
anyagba gyúrt átok.
Alszik a hit, és kevés
a megszentelt új rezgés.
Ez a világ alpári, durva,
virág közt burjánzó dudva...

Elcsitul bennem

Nélküled perdül, dobban a láb,
büszke közönnyel szárnyal a láng.
Ébred a mámor, pirkad a láz,
ringat az ének, reszket a tánc.

Átszövi dallam, tétova-szűz,
elszökik innen, álmos a tűz.
Keskeny a járat, elfogy az út,
elcsitul bennem halkan a múlt.

2012 - A Változás éve

Vajúdik az Idő,
vágatnak az évek,
tűzözön-szekéren
zúg-robog az élet.

Vonszolják a múltat
vontatott tegnapok,
ős-életcsavarban
erejük elfogyott.

Csillagtalan éjben
vonaglik a jelen,
jövő vándorútja
bűnös, örömtelen.

Járhatatlan völgyben
vánszorgó hónapok,
véges-végtelenül
gyökértelen nyomok.

Lángolnak a napok,
füstöl az erdőhát,
úton és útfélen
fulladnak az órák.

Hátrálnak a percek,
léptük imitt-amott,
de csokorba kötnek
pár szép pillanatot.

Megingathatatlan
hitem el nem hagyom,
időrend áll sorba
elszánt nyomvonalon.

Leteszem a terhet,
nem cipelem tovább,
félelem-fogasra
nem aggatok ruhát.

Tükörsztal

Szobámban éjkék, leomló függöny,
előtte karcsú tükörsztal áll.
Családi örökség, hófehérre festett,
benne a tükör hatvanéves tán.

Kerete nyúlánk, merészen ívelt,
polcán kiürült parfümösüvegek.
Hogyha a tükörnek háttal állok,
úgy hiszem, az idő utol nem érhet.

Ha belenézek az ósdi tükörbe,
óvatosan törölöm róla a port,

hisz szeretném lesimítani a
tükörcarcomon otthagzott nyomot.

Manapság fésülködőasztalnak hívják
divatos szóval, de ez öreg bútordarab.
Nagyanyámtól örököltém, így számomra
régimódi tükörasztal marad.

Szóvarázsló

Szóvarázsló vagyok,
egy a sok közül,
pántlikás napsugár
fénye rám vetül.
Fák, virágok, szellő
az én otthonom,
szóvirágok nyílnak
minden ablakon.
Lenge tér iramlik,
úton lábnyomok,
átölelnek engem
bolyhos ágkarok.
Csend az útitársam,
lassan ballagok,
hálaének ül már
néma ajkamon.

Szavak

Gyémántkemény szitkok.
Életerőt lopnak vérszívó vámpírok,
lelkedbe fúrnak fekete szilánkot,
járatot rágnak feszült indulatok.

Szavak.

Mély törésvonalak.

Intelem, baljóslat, formátlan hangalak.

Fülsértő rossznyelvek, poharak repednek.

Szavak, mint hegek.

Gyógyuló sebek.

Szavak, talán titkok. Gondolatvirágok,

fiók mélyén nyíló csipkeszirmú álmok,

puhán simogató, huncut-csintalanok.

Játszi betűözön, gyöngybetűs cirkalom,

teremtőn rám köszön alkonyfény-oltalom.

Szépreményű versek szivárvány-sejtelmek,

tisztán csilingelő rejtett angyallelkek.

Szavak, bölcseletek.

Védő, kerek jelek, égi üzenetek.

Szavak.

Törékenyek.

Hegyek

Előttem hegyek.

Kövek, beszédesek.

Csúcsuk égbe tör.

Lábam gyökér, földbe mélyed,

karjaim az égig érnek.

Körülöttem aranyba hajló védelem.

Lent lávarajzréteg,

s hentergő kőmező.

A szikla áll, megingathatatlan erő:

kristály és drágakő.

A szorosban kapaszkodó

szerpentinek kanyarognak.

Smaragdzöld fenyvesek kémlelik az eget,
mint égbekiáltó felkiáltójelek.

Visszhang remeg, a szirten keresztül:
Isten-üzenet.

Fejemen korona a Nap.

Ölelésmadár

Hozzád születtem, anya lehettél.
Bár az életünk nehéz úti csomag,
ballag az időnk, mint egy lovas fogat.
Ne cipeld a terhet, kedves édesanyám,
engedd, hogy segítsek, én elbírom talán.
Az ujjaid, mint hűvös reggelek.
Kulcsold imára segítő két kezed!
Mosolyod gyöngyház, hangod muzsika,
áldást osztasz csendben, míg tart az ima.
Nefelejcs-szemed, akár kék csillag,
szívedben derű s szeretet virrad.
Asztalodon imbolygó gyertyafény lebeg,
legyél a varázslóm, míg a láng remeg.
Selyemfényű hajad lobog-lengedez,
fényképemen sokszor mélázva elmerengsz.
Örülj, és álmodj még ezeregy csodát!
Eléd terítem létem színaranyát.
Ringass el lelked áttetsző taván,
hadd legyek fészkedben ölelésmadár!
Oly erős a köztünk lévő kötelék!
Anya és gyermeke: örök szövetség!
Láthatatlan szárnyakkal vigyázz reám,
hisz angyali segítőm vagy te, anyám.

Minden kapu

Minden kapu bezárul egyszer.
Az is, amelyik tárva-nyitva volt,
hisz emberek jönnek és mennek,
a régiek már csak látogatók.

Távolból hívogat egy várrom,
mely a hegyen diadalmasan áll,
lélektűzként repülhetek már,
felismerésem lázad egy sziklán.

Száraz falevél surrog, perdül,
kapaszkodik még halódó ágon,
lopakodik pókhálószótt fohász,
utolsó ereje avarszínű álom.

Lehullt a szememről a hályog.
Ami eddig fátyolos volt,
immár tisztán látom.

Lelkesítő lélekderű

Lehet-e lelkekkel lelkesülni,
ha a közöny lopódzó lábai
nyomunkba érnek,
ha a néma cselszövés hálója
gondolatunkat körbefonja?
Állítsd meg a lihegő léptek zaját!
A rossz hír csak rád adott szűk kabát.
Szorít. Vesd le!
Vedd magadra a szabadságruhát,
dúdold a madarak lágy trilláját!

Légy te a patak, szellő és erdő,
szívekben lakó teremtető erő!
Nem kell, hogy körbejárjon
a fásult óramutatató.
Csak mosolyogj, táncolj,
szabadulj meg a korlátaidtól!
Az idő nélküled is telik.
Hagyd a hervatag, penészes gondokat,
ha hited erős, megoldódik úgyszólván.
Ne légy páva, cifra dáma,
dölyfös úr, bohóc-ficsúr.
Maradj alázatos, lobogó lélek!
Lassulj le, legyél elégedett,
csodáld a derűs természetet!
Ahogyan én.
Messzire nézek, s messzire látok,
kerek dombokat, tiszta világot.
Szőlőhegyeket, hullámzó tavat,
fodros-fejkötős hegyvonalakat.
Akárcsak tépett, fekete rongyok,
lógnak az égből felhőfoszlányok.
Látod?
A millió esőgyöngy földet ér.
Tücsöksiratót varázsol a szél.

Régmúlt időkben

Elkapom a tekinteted,
ismerős a szempár,
valahol már találkoztunk,
régmúlt időkben tán.
Csillaglétű szürkületben
hálaimát zengek,

este, hogyha elfogy a fény,
gyertya lángja lebben.
Csillagszórós reggelekre,
fényfűzérre vágyom,
mikor a tél dideregve
lecsúszik a szánon.

Merengő

Derengőn
bontakozik a hajnal.
Életmentő kávémat
fajanszbögréből
kortyoltam,
ezüstkanalamon
türkizfény csillan.
Érzem lényed jelenlétét...
Hallom gondolataidat...
Ébredj,
hogy íriszedben
titok-indák fonjanak körül,
s a vágy sóvár szirmai
szemed tükrében nyíljanak.
Akár egy szívalak,
olyannak látom
benned önmagam.
A földöntúli rezgés óstáncában
utunk párhuzamba vész,
merengőn érinti
éber vétkemet.
Vigyél magaddal,
árnyalt képzelet!

Tenyérnyomat

Szeretetszálakat
tekertem köréd,
parázs-órák,
percek vitték hírét,
hogy neked tornyoztam
izzó halomba a lángokba
csomagolt szenvedélyt...
Lázam enyhítéd,
homlokomon
hús érintésed.
Két tenyeredben
szimmetrikus vonalak
őrzik sorsodat.
Ujjad siklik, simogat,
az életerő lassan
visszatér belém...
Istenként ölelj!
Engedd, hogy
szívonalad
ívébe rejtsem,
s kezem
kezedben
pihenjen!

Szent kövek imája

Néma fájdalomhangok ódon kapui nyílnak,
imát fűznek átjárhatatlan reggelek.
Háborgó vágyak harangjátékát
csendesítik indigókék szent kövek.

TERMÉSZETRE HANGOLVA

Jégvirágos napfelkelte

Virrad.

Jégvirágos napfelkelte ébreszt,
fekete-körösi gyalogséta dermeszt.
Hótaposó csizmám mér földjáró, ócska,
vékony húron peng a Körös citerája.
A mályvádi erdő hóággal integet,
a szél jégfésűvel borzolja a telet.
A távolban, mint egy mozdulatlan szobor,
búzavetést dézsmál megriadt őzbakom.
Zizzen hócsillagos pelyhek tánca, de jaj,
sikolt a rianás, reped a jégtábla!
Dermedt fakoronán fázó fülesbagoly,
csattanó hangorkán huhogást parancsol...

Színes tavasz

Bóbitát növeszt a pitypang,
a gyöngyvirág csilingel,
tavaszi virágvarázslat
esőimát énekel.

Illatával hívogat a
a lila lángú orgona,
fürtfüggönyén zümmög-szólal
kék fadongó-harsona.

Balzsamfátyol félrelebben,
bódulok az ágak közt,
virágoros végtelenbe
lepkeszárnyon repülök.

Estnek adja színeit a
nyíló százsorszépmező,
alvó bogarakat ringat
lágyan legyező szellő.

Természet-bölcsőm

*Megállok a Gyepes partján,
Fák ágai hajlanak a vízre,
Egy fiú siklik tutaján,
Sötét felhők gyűltek már az égre.*

*A szél sűrű porfelhőt kavar,
Akácvirágot röpít a szemembe,
Közeledik, jön már a vihar,
Hajladoznak a fűszálak remegve.*

*Asztalfiókomban őrzött verssorok...
Gondolatvásznamon képzelt kép lobog.
Mi régen megfogott, ma újra feldereng,
Archívum-fakó, kamaszlánysejtelem.*

*Mocsárba süppedő, volt katlanvidék,
Fekete-Köröshöz simult ölelés,
Mára neve Sarkad, egykoron 'sár-kád',
Várossá nőtt ősföld és vízi világ.*

*Hajló nádfüggönyt remegtet a Bárkás,
Éden-tó megszállott horgászokra vár,
Fekete-éren hangos a kolomp,
Kopolyán úsznak ritka halfajok.*

Körös-szagú szélben röppenő lepkék,
Kanyargós partokon élettér-émlék,
Sitka, Malomfok és Ökörörmény,
Kerékpártúrák, szabadságélmény.

Fátylat libbent a szitakötő szárnya,
Rárímel a halak csobbanása.
Folyamirák-tanya parti kő alatt,
Örvénylő mélységben homokágyfalak.

Vadlibák V betűt írják az égre,
Lelkem húrjain hullám-naplemente.
Lenyűgöz a látvány, varázs-bíborfény,
Barna estét vár a cukorgyárkémény.

Mályvádi erdőn fülemüle szól,
Vadvirág-álmos béke-csend honol.
Nekem zenél a tücsök hegedűje,
Bársony éjszakán, a fű közé rejtve.

Az almári határ lustán menetel,
Suttog az érett búzavégtelen.
Büszkén magasodik a Peckesi-domb,
Mely ránk bronzkori kincshelyet hagyott.

Templom mellett állt egy vén gesztenyefa,
Lombjavesztett, végleg kiszáradt.
Jelkép-törzsére méla közöny dermedt,
Odvás ágkezeléssel már nem integet.

Fel-felbukkanó és büntelen idő,
Lassan ringató, természet-bölcső.
Őseim lélekben velem maradnak,
Kilenc tornyú templomban kondul a harang...

Fekete-Körös birodalma

Bronz-ég alatt angyalhajnal hasad,
aranyló képet keretez a nap.
Felszáradnak fényes esőgyöngyök,
kacérkodik fodros felhőköntös.

Erdő mélyén sündörög egy róka,
némán int egy morcos tölgyfa lombja.
Harmatszoknyában a pipacs rebben,
vadvirág-bálban pillétánc libben.

Meredek parton zsurló menetel,
erdei harkállyal gólya felesel.
Körös birodalma gyógyító táj,
pityangra bóbitát horgol a nyár.

Nap kévéje pihen gúzsba kötve,
kék paszományt hímez selyem-este.
Hullámtérben alszik füstszín alkony,
éj ciripel múltó tücsökhangon.

Alpesi pillanatok

Egy osztrák kisváros, Puchberg
szökőkútja kápráztatott el,
szivárványcseppekben tündökölt
a páratlan, festői gyógyhely.
Völgyében kis hegyi vasút lapult,
innen indult a *Salamander*-vonat,
képzelet-vetítőmből gyakran előveszem:
logója foltos szalamandrarajzolat.

Szuszogva kapaszkodott, lassan haladt,
szakadékos völgyeket hagyunk magunk alatt.
A légüres térben sziklák meredeztek,
égbe nőttek a méregzöld fenyvesek.
Ott a hegytető nyáron is hófedett,
az olvadó gleccser jege töredezett.
Hegygerincen állt egy magányos zerge,
hollók hasítottak a levegőégbe.
Süppedő mohára lépett a talpam,
törpefenyők között ott meditáltam.
Zuzmós ősköveken pihent a nyugalom,
hegyi réten kongott Milka-tehén kolomp.
Ezernyi virágra rátalált a méh,
beszívtuk az ózon ritka leheletét.
A tejszerű pára bújtatott sejtelmesen,
ott az Alpok csúcsán rejtőzhettünk el.
Nálam megtalálod, ha magasba hív a vágy,
nem kell, hogy kétezer méteres csúcsra hágj!

Szeptemberi sóhaj

Lepkeszárnyon búcsúzik a mézillatú nyár,
Osztozkodik társával, ki ökörnyálon száll.
Must csorog, míg a bográcsban pörkölt fő, rotyog,
Boroshordót görget-gurít a vén puttnyos.
Hintát lenget, haját kócol már a szembeszél,
Ujjong-táncol seprűm nyomán a sok lomblevél.
Levetkőzik ágkezeivel, szeptembert vetít,
Lábra kap a hervadt szírom, szőnyeget terít.
Ásítózik reggelente pincében a bor,
Sóhajtozik vadkörtefán a fanyar vackor.

GYERMEKVERSEKRE HANGOLVA

Édesanyám csillag-mosoly

Vakondtúrás magaslatán állok,
ágaskodom, elérem a napot.
Nap sörénye legyen aranyhajad,
holdezüstből fonok köré fátylat.

Tücsöklábon lépek, fűszálon zenélek,
bíbor napkeltével ébresztelek téged.
tarka lepke szárnyát válladra terítem,
csillagok mosolyát az arcodra festem.

Léghajómmal habos felhők fölé viszlek,
édesanyám, ott is csak téged szeretlek!
Megtanulok varázsolni, bűvész leszek érted,
hogy a szürke hétköznapi ünnepek legyenek...

Tél-tetem téblábol

Szél tében-hosszában mozdul már a tavasz.
- Olvadj el, hókupac, ne toporogj, ravasz!

Itt-ott még tél-tetem téblábol a kertben,
de a szűz hóvirág fénybújócskát tervel.

Bújik egy bogár is, patakok erednek,
rügyrojtó szellő fagylepelt feledtet.

Napcsipkézte felhő esőcseppet dajkál,
ebből születik a szép ívű szivárvány.

Széllelbélelt kémény tetején a fészek
vár a gólyapárra csaknem egy fél évet.

Köszöntőt kiáltok a szárnyaló szélbe,
glóriát álmodok kopasz fák fejére.

Őszmanó

Őszmanó csücsül az ágon,
fején manósapka,
színes-rozsdás, levélfoltos
ökörnyál a bojtja.

Szilvalekvár polcon pihen,
szőlőfürt a tőkén,
Őszmanóka szőlőt présel,
mustot kóstol fürgén.

Színes gyümölcshangszert penget,
ősz a dúdolója,
vidám-piros almát halmoz
a vesszőkosárba.

Kemény dió zörög-potyog,
zamatos a körte,
Őszmanóka egy mogyorót
rejtett a zsebébe.

Eső szitál, de Őszmanó
nem bújik a lombba,
nem ázik el, mert védi az
őszi manósapka.

Bűvös karácsony

Fehér tükrét tartja
Tűlevél-kezában,
Arany csengettyűit
Karcolja a jégbe

Üdvözetét küldi
Hópihe szárnyakon
Szeretetet áraszt
Kandalló-lángokon

Nézzük a fahasáb
Pattogó szikráját
Lessük a karácsony
Szerencsecsillagát

Halászlé gőzölög
Ízleljük zamatát
Bárcsak a halpikkely
Pénzzé változna át

Déligyümölcsízek
Mézeskalács szívek
Gondolhatsz azokra
Kik szeretnek téged

Fahéj illatával
December jutalmaz
Méz és ölelést
Akár te is adhatsz

Ünnepi varázsló
Szélesen mosolyog
Átnújt egy személyes
Szívbeli csomagot

Libbenő gyertyaláng
Melengető fénye
Csilingelő hangok
Halkuló zenéje

Körbefon nyugalmas
Csendesedő béke
Különös ajándék
Mennyei éke

Szemünkre lopózik
A százsorszép-álom
Elillan, elmúlik
Zúzmarás karácsony...

Jelmezes kikiáltó

Tűz-tarajos kukorékol,
kezdődik a móka,
vén sarkantyús lábára
rálépett egy róka.

Imára készül az
Imádkozó sáska,
ciripel és hangol
a farsangi bálra.

Méltósággal vonul
az Oroszlánkirály,
sörényfejfedője
egy koronát kíván.

Zsákmányát bozótba rejti
Fekete-Sárga, a tigris,
gyorsan fut, s mászik a fára,
a bálban párja tán nincs is.

A leguán farka ostor,
olyan, akár egy Zöld Sárkány,
sütkérezik a napfényben,
tarajos tüske a hátán.

Lengőkötél, a majom
tapsol a banánfán,
páros lábon ugrál,
bárgyú vigyor arcán.

Nászruhában táncol
Legyező, a páva,
kék-zöld-arany farka
illeg, nyitva-tárva.

Méregzsák, a pulyka
rázza a szakállát,
pöffeszkedő fajta,
gyűlöli a pávát.

Rózsás, a flamingó
sekély tóban lépdél,
rózsaszín a tolla,
a nyaka kérdőjel.

Őz nyomába lépett
Esernyő, a gomba,
úrihölgy-kalapját
egy csiga kóstolja.

Csíkos, a vadmalac
erdő szélén visít,
mert az Esőkirály
buborékot gurít.

Az ablakon jégcikornya,
ott repül egy hógolyó,
fagyos mosolyaszokban
érkezik Télianyó.

Maskarások kolompolnak,
kergetik a telet,
hangos a sok zeneszerszám,
halkul már a menet.

Tavasztündér elhúzza a függönyt,
földbölcsőben alszik-szunnyad száz mag.
Elénk tár egy törött, görbe tükröt,
mindenkiről lehull most az álarc.

Óriáspanda-randi

Fehér szőrmellényben,
fekete nadrágban,
fa derekán pihensz
gyapjas prémsapkádban.

Mancsod és tappancsod
olyan panda-pacsis,
szemed, mint szikrázó
két fekete kavics.

Kapaszkodsz a törzsön,
mit látsz a világban?
Alagutat kémlelsz
bambusz-bozótosban.

Szemed körül kerek
sötét napszemüveg,
szőrmók a foltfüled,
rágcsálsz bambuszrügyet.

Nappal faüregben,
hasadékkban alszol,
szürkületben mozogsz,
halakra vadászol.

Étlapodon tojás,
méz és ördögcérna,
nőszirrom és tárnic,
s pockok ivadéka.

Óvunk-védünk, ne félj,
kedves pandamaci,
állatvédők hada
indul megmenteni.

Kiadó: Vizuális Pedagógiai Műhely BT. (<http://www.vpm.hu>)
Nyomda: Palatia Nyomda és Kiadó Kft., Győr, Viza u. 4-6.
Szerkesztő és nyelvi lektor: Kutasi Horváth Katalin
Alapító-főszerkesztő: Baranyai Attila
Szerkesztőség címe: 8263 Badacsonytördemic, Római út 84.
<http://poeta.hu/feketen-feheren> - folyoirat@poeta.hu
ISSN 2060-5854

Szabó Edit Irma családjában

Szabó Edit Irma pályázati nyereményeivel

*A Poéta Irodalmi Portál honlapja:
<http://www.poeta.hu>*

Szabó Edit Irma

*Az Irodalom Fekétén-Fehéren c. folyóirat honlapja:
<http://poeta.hu/feketen-feheren>*
